

Sala Beckett
Obrador Internacional
de Dramatúrgia

GR&C
Festival
de Barcelona

Un tret al cap

de Pau Miró

Del 13/09 a l'01/10

Sala Beckett

**Una coproducció de la Sala Beckett/Obrador Internacional
de Dramatúrgia i el Grec 2017 Festival de Barcelona**

DOSSIER DE PREMSA

Un tret al cap

Sembla que darrerament una gran part del periodisme s'ha centrat en l'impacte que produeixen les notícies i en com aquest impacte passa per davant de qualsevol altre criteri. En el com s'explica la notícia, l'espectacularitat del dolor és més important que la mateixa notícia. L'alarmisme i la por són la conseqüència més evident d'aquest tractament de la informació. Les polítiques ultraconservadores del que es coneix com el món occidental es freguen les mans. Vivim en un estat de pànic generalitzat, que ha aconseguit provocar una reacció conservadora en els receptors de notícies. En els votants. En els ciutadans, al cap i la fi. Aquests busquen la manera més ràpida, precipitada, immediata i contraproductiva de sentir-se segurs. Fabricar por per generar dependència de la protecció. Així doncs, no és estrany que en aquesta equació hi apareguin la intolerància i l'estigmatització del que és diferent. En això s'ha convertit descaradament Europa, i malauradament tothom n'ha estat còmplice. Aquesta inèrcia només es pot combatre amb la independència de criteri. Calen ciutadans ben informats per tenir els instruments necessaris que els permetin descodificar la societat en la qual viuen. Però el periodisme es pot exercir amb llibertat? La informació que consumim arriba d'uns bons intermediaris? Són els periodistes lliures per desenvolupar la seva feina?

Un tret al cap deixa algunes preguntes a l'aire. Es pot permetre la societat un periodisme conformista i poc desafiant amb les versions oficials (interessades) amb què sovint intenten aconseguir-nos les estructures de poder? La periodista d'*Un tret al cap* s'adona que ha treballat massa anys condicionada pel paraigua d'un mitjà que la limitava. Però qui és el darrer responsable d'això? El mitjà o ella per permetre-ho? Quin preu té la independència de criteri en la nostra societat actual? Estem disposats a pagar-lo? I si no hi estem disposats, quina mena de societat estem deixant a les futures generacions? Una societat sana, pot sobreviure a base de mitges veritats? És el màxim a què podem aspirar? I això ho podem traslladar a l'àmbit personal de la nostra vida privada. Allò que no diem, que no afrontem, que no volem veure, ens permet construir relacions autèntiques? Tant en l'àmbit públic, en aquest cas, el periodístic, com en el personal, la relació entre dues germanes, ens podem permetre no afrontar allò que veritablement som? Ens podem permetre mirar cap a una altra banda? No és aquesta una manera d'engegar-se un tret al cap?

Pau Miró

Un Pau Miró a la Beckett

Amb *Un tret al cap* la Sala Beckett emprèn la seva tercera producció pròpia (en col·laboració amb el GREC Festival de Barcelona) de la nova època a Poble Nou.

Després d'un Benet i Jornet (*La desaparició de Wendy*) i d'un Mercè Sarrias (*Eva i Adela als afores*), la tria de Pau Miró com a dramaturg de la nostra nova proposta és una manera de continuar parant atenció cap alguns dels autors més significatius de la nostra pròpia trajectòria en particular i també de la dramaturgia catalana contemporània en general.

En Pau Miró és en bona part fill de la Beckett, on va formar-se com a dramaturg (a més de fer-ho també a l'Institut del Teatre) assistint a cursos i tallers de professors diversos i estrenant-hi alguns dels seus textos o projectes més aplaudits: *Plou a Barcelona* (2004), *Singapur* (2008), *Girafes* (2009), *Elèctrics* (2010) i *Un refugi indie* (2012).

En els darrers anys, Pau Miró ha assolit un grau de maduresa i personalitat artístiques inqüestionables, amb una poètica i una mirada sobre el món íntima i complexa, amb un interès evident per la dimensió més humana dels conflictes i dels personatges.

En Pau s'ha convertit, a més, en un autor de teatre complet que assumeix amb seguretat i destresa l'autoria teatral d'una manera global, dirigint la interpretació i la posada en escena dels seus propis textos.

Quan, el primer dia d'assaig, vam poder escoltar el text en boca de les tres magnífiques actrius que el protagonitzen (Imma Colomer, Mar Ulldemolins i Emma Vilarasau) a més de la ja previsible emoció per la història que s'explica en l'obra i pel que ja s'endevinava d'excel·lència interpretativa, va produir-me també una particular emoció adonar-me del sentit gairebé històric que agafava tot plegat: Tres actrius importants de tres generacions diferents (dues d'elles molt vinculades a l'admirada història del Teatre Lliure, i l'altra molt habitual de la Beckett), que amb el text a les mans d'un dels dramaturgs més sòlids formats a la casa, ens ajuden a empènyer el projecte d'una nova Sala Beckett que ha de continuar donant fruits.

Els en dono les gràcies aquí públicament.

Toni Casares

Sinopsi

Tres dones formen un triangle encapçalat per una periodista massa incòmoda per al diari en el qual treballava i que l'acaba d'acomiar. L'acompanyen en escena la seva germana, que només vol gaudir dels darrers anys de la seva vida en plenitud, i una víctima que exigeix que el seu cas surti a la llum pública. Totes tres han anat a parar a un carreró sense sortida del qual només podran sortir-ne dient aquelles coses que són tan difícils de dir...

Fitxa artística

Autor i director: **Pau Miró**

Repartiment:

Periodista: **Emma Vilarasau**

Dona: **Imma Colomer**

Noia: **Mar Ulldemolins**

Escenografia: **Sebastià Brosa**

Il·luminació: **David Bofarull (A.A.I)**

Vestuari: **Berta Riera**

Caracterització: **Toni Santos**

Espai sonor: **Marta Folch**

Vídeo: **Taller Estampa**

Fotografia: **David Ruano**

Construcció d'escenografia: **Xarli**

Ajudant de direcció: **Alícia Gorina**

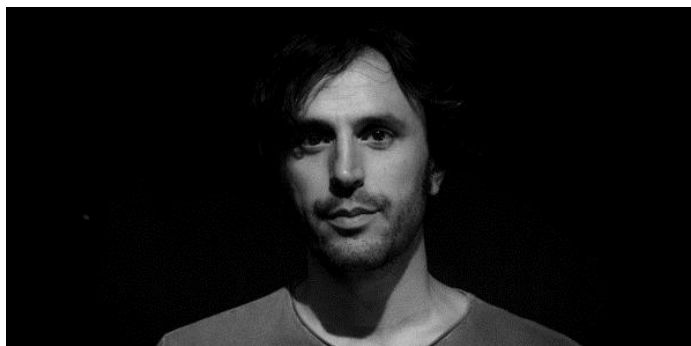
Alumne en pràctiques: **Gerard Jaurena**

Agraïments: **Rosa M. Calaf i Les Impuxibles**

Una coproducció de la **Sala Beckett/Obrador Internacional de Dramatúrgia** i el **Grec 2017 Festival de Barcelona**

L'autor

Pau Miró

Actor, dramaturg i director. Llicenciat en Interpretació per l'Institut del Teatre de Barcelona (1998). S'ha format com a dramaturg en diferents seminaris de la Sala Beckett impartits per Carles Batlle, Sergi Belbel, Xavier Albertí, José Sanchis Sinisterra i Javier Daulte, entre d'altres. En el terreny de la dramaturgia i direcció, els seus darrers treballs són *Filla del seu pare* (Teatre Lliure, 2017), *Victòria* (TNC, 2016), *Terra Baixa*, interpretada per Lluís Homar (estrena el novembre de 2014 al Festival Temporada Alta) i *Dones com jo* (estrena el gener del 2014 al Teatre Romea). També és autor d'*Adiós a la infància*, dramaturgia a partir de les principals novel·les de Juan Marsé amb direcció d'Oriol Broggi (Teatre Lliure, 2013) i *Els Jugadors*, que també dirigeix (Festival Temporada Alta, 2011, i Teatre Lliure, 2012). Aquest text va guanyar el premi Butaca al millor text 2012 i ha estat traduït a l'italià, anglès, grec i castellà. A més a més, a Itàlia es va estrenar amb gran èxit de crítica i públic al Teatro Piccolo de Milà el 2013 i es va endur el prestigiós Premi Ubú com a millor text estranger. Durant la temporada 2008-2009 estrena *La trilogia animal*, de la qual és autor i director i per la qual rep el Premi de la Crítica Teatral de Barcelona al millor text. El 2004 estrena *Plou a Barcelona* a la Sala Beckett, sota la direcció de Toni Casares, peça que s'ha estrenat amb diversos muntatges arreu del món (Itàlia, Portugal, Anglaterra, Canadà...).

A la Sala Beckett, d'aquest autor s'hi han pogut veure *Plou a Barcelona* (2004), *Singapur* (2008), *Girafes* (2009), *Elèctrics* (2010) i *Un refugi indie* (2012). A més a més, ha impartit nombrosos tallers i seminaris de dramaturgia. Les traduccions de les seves obres a altres llengües estan disponibles a www.catalandrama.cat.

El repartiment

Emma Vilarasau

És una de les actrius més reconegudes de l'escena catalana, també molt requerida a la televisió i el cinema. Ha estat guardonada per la seva trajectòria amb el Premi Nacional de Cultura 2017 atorgats pel Consell Nacional de la Cultura i de les Arts (CoNCA). També se li va concedir la Creu de Sant Jordi – 2015. Va ser candidata al Goya a Millor actriu el 2005 i el premi a Millor actriu del World Fest-Houston International Film Festival de 2013 per la pel·lícula *Desclassificats* (2012), basada en l'obra teatral de Pere Riera. Entre d'altres guardons a la seva trajectòria teatral, cal destacar el Premi Max 2014 a la millor actriu de teatre i el Premi Butaca 2013 per l'obra *Barcelona*, de Pere Riera (dir. Pere Riera. TNC, 2013); el Premi Teatre BCN 2004- 2005 a la millor actriu per l'obra *Les tres germanes* de Txèkhov (dir. Ariel García Valdés. TNC, 2005); el premi Els millors de la Ciutat de Tarragona 2003 a la millor interpretació femenina per *L'Habitació del nen*, de Josep Maria Benet i Jornet (dir. Sergi Belbel. Teatre Lliure, 2003); i el Premi de la crítica teatral de Barcelona 1998-99 per l'obra *El criptograma*, de David Mamet (dir. Sergi Belbel. TNC, 1999).

Va debutar als escenaris l'any 1982, al Teatre Lliure amb *Mort, dimoni i carn*, de Maria Aurèlia Capmany, dirigida per Carme Portaceli. Al Lliure va treballar durant un llarg període sota les ordres de Fabià Puigserver, Lluís Pasqual, Pere Planella, Carme Portaceli i Xicu Masó. El 1990 es posa per primer cop sota la direcció de Sergi Belbel a *Tàlem*, de Sergi Belbel (dir. Sergi Belbel. Teatre Romea, 1990). Posteriorment repetirà a les seves ordres a *El criptograma* de David Mamet (TNC, 1999); *L'habitació del nen*, de Josep Mª Benet i Jornet (Teatre Lliure, 2003); *Agost*, de Tracy Letts (TNC, 2010-2011); *Els dies felïços*, de Samuel Beckett (Teatre Lliure, 2014); i *Fedra*, de Jean Racine (Teatre Romea, 2015). També destaquen les seves interpretacions a les ordres d'Ariel Garcia Valdés a *Les tres germanes* de Txèkhov (TNC, 2005); de Manel Dueso a *Un tramvia anomenat desig* de Tennessee Williams (Teatre Romea, 2000); de Lluís Homar a *El barret de cascavells*, de Luigi Pirandello (Teatre Lliure, 1994); de Josep Maria Mestres a *La infanticida* de Víctor Català (Teatre Romea, 2009); *Un matrimoni de Boston*, de David Mamet (Teatre Lliure, 2005); de Pere Riera amb els seus textos *Infàmia* (La Villarroel, 2016), *Barcelona* (TNC, 2013) i *Desclassificats* (La Villarroel, 2011) i Daniel Veronese a *Qui té por de Virginia Woolf?* d'Edward Albee (Teatre Romea, 2011). L'any passat ja va treballar amb Pau Miró a *Victòria* (TNC, 2016).

Imma Colomer

L'actriu ha desenvolupat una carrera molt extensa tan en el teatre com en el cinema i la televisió, i ha dirigit nombrosos espectacles. Llicenciada en Art Dramàtic per l'Institut del Teatre de Barcelona, va ser cofundadora de la Companyia Els Comediants (1973, 3 anys) i cofundadora del Teatre Lliure (1976-1986). Aquest 2017 els Premis de la Crítica l'han reconeguda amb el premi honorífic: Premi Gonzalo Pérez de Olaguer 2016.

Al teatre l'hem vist, com a actriu a *Qui bones obres farà*, a partir de textos de Txèkhov, (dir. Pep Tosar. TNC, 2016); *Prime Time*, de Núria Casado (dir. Oscar Sánchez. Teatre Escorxador, 2016); *Allò de què parlem roman inexplicat*, de Thomas Bernhard, 2013 (dir. Pep Tosar. Grec Festival, 2013), *Una vella, coneguda olor* de Josep M. Benet i Jornet (dir. Sergi Belbel. TNC-CAET, 2011); *Els cal·lígrafs* de Núria Perpinyà (dir. Oscar Sánchez. 2010); *Vida privada* de J.M. de Sagarra (dir. Xavier Albertí. Teatre Lliure, 2010); *La plaça del Diamant* de Mercè Rodoreda, adaptació de Josep M. Benet i Jornet (dir. Toni Casares. TNC, 2007), entre altres. També ha firmat diversos muntatges com a directora, com *Penso en tu* (Sala Beckett, 2015); *La màgia d'en Calders*, (Teatre Akadèmia 2014-15); *La paraula a la boca, evoca* (Setmana de la poesia, 2013) o *Afterplay* de Brian Friel (Teatre Lliure, 2013), entre moltes altres. A la televisió l'hem vist, entre altres a *Vendelplà* (dir. Lluís M. Guëll, 2005-2011); *Crematorio* (dir. Jorge Sánchez Cabezudo, 2010); *Hospital central* (dir. Jacobo Rispa, 2005); *Comisario*, (dir. Paino, 2005). I al cinema, entre moltes d'altres, *Fràgil* (dir. Juanma Bajo Ulloa); *La memoria y el perdón* (dir. Giorgio Catani) i *Nosotras* (dir. Judith Colell).

Mar Ulldemolins

Es va graduar al Col·legi de Teatre de Barcelona l'any 2002 i ha realitzat cursos d'Interpretació a càrrec de Javier Daulte (2003). També ha realitzat estudis de piano i llenguatge musical. Va guanyar el Premi Butaca 2014 a la Millor actriu de repartiment per *El juego del amor y del azar*, de Pierre de Marivaux (dir. Josep Maria Flotats. CDN, 2014).

Coneguda per les seves aparicions televisives a *El Ministerio del tiempo* (2014- 2015), *Hospital Central* (2011), *Gran Nord* (2011), *Sagrada Família* (2011), *Ventdelplà* (2005-2009) i *Nit i dia* (2016-2017). Dels seus darrers treballs en teatre, destaquen obres com *Les noces de Fígaro* de Caron de Beaumarchais (dir. Lluís Homar. Teatre Lliure, 2016), *Inframón* de Jennifer Haley (dir. Juan Carlos Martel. Teatre Lliure de Gràcia, 2016), *Victòria* de Pau Miró (dir. Pau Miró. TNC, 2016), *Marits i Mullers*, basada en el guió de Woody Allen (dir. Àlex Rigola. La Villarroel, 2015-2016), *Penso en Yu*, de Carole Fréchette (dir. Imma Colomer. Sala Beckett, 2015), *Incerta Glòria*, a partir de la novel·la de Joan Sales (dir. Àlex Rigola. TNC, 2015), *L'art de la comèdia*, Eduardo De Filippo (dir. de Lluís Homar. TNC, 2015), *El juego del amor y del azar*, de Pierre de Marivaux (dir. Josep Ma Flotats. CDN, 2014), *La duda*, de John Patrick Shanley (dir. Silvia Munt. Teatre Poliorama, 2013), *Cock*, de Mike Barlett (dir. Marta Angelat. Club Capitol, 2012), *20 de Novembre* de Lars Norén (dir. Moisès Maicas. Sala Atrium, 2012), *L'arquitecte* de David Greig (dir. Julio Manrique. Teatre Lliure, 2011), *Londres (Paret Marina. T5)*, de Simon Stephens (dir. Marta Angelat. Sala Beckett, 2010-2011), *Electra*, de Sòfocles (dir. Oriol Broggi. TNC, 2010), *La Iliada*, d'A. Baricco (dir. Tom Bentley, Grec Festival de Barcelona, 2009) i *European House* d'Àlex Rigola (dir. Àlex Rigola. Teatre Lliure, 2008). Al cinema, ha interpretat *Mil Cretins* (dir. Ventura Pons), *Las 2 vidas de Andrés Rabadán* (dir. Ventura Durall) i *X'trems* (dir. Abel Folk).

Informació pràctica

Un tret al cap, de Pau Miró

Direcció: Pau Miró

Amb Emma Vilarasau, Imma Colomer i Mar Ulldemolins

Del 13/09 a l'01/10 de 2017

Estrena: dimecres 5 de juliol

De dimarts a dissabte, 20:30h

Diumenge, 18:30h

Una coproducció de la Sala Beckett/Obrador Internacional de Dramatúrgia i el Grec 2017 Festival de Barcelona

Sala Beckett
Obrador Internacional
de Dramatúrgia

GR&C
Festival
de Barcelona

Més informació

www.salabeckett.cat

Aloma Vilamala · Premsa

Sala Beckett/Obrador Internacional de Dramatúrgia

C/ Pere IV, 228-232

T: 93 284 53 12

premsa@salabeckett.cat

www.salabeckett.cat

Amb el suport de:

Generalitat de Catalunya
**Departament
de Cultura**

